

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Avtvmnalis - A Dominica Decimaquinta post Pentecosten, ad
Adventum

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Feria 4. Homo, quis me constituit Iudicem aut divisorem inter vos? Nemo
militans Deo implicat se negotiis sæcularibus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44846

do exterior? Quid magis inordinatū possit concipi quā si homo rectus sit corpore & animo incurvatus? Non si totius statua hominis inverfa esset ut pedibus sursum & capite deorsum incederet, tale monstrum produceret, qualis est homo cuius rectum est corpus & pravus animus!

Vide in 2. p. Sabbato Hebd. 3. post Pascha, & infra Sabbato hujus hebdomadæ.

III. PUNCTUM.

Ter. 3.

QUO quis igitur in exteriori colendo homine videtur esse sapientior, eo est stultior si nō magis interiorē colat hominem, cum ipse homo sibi semetipsum opponat in eo quo sapientior esse videtur, ut declaratum est: nec sit quidquam magis oppositum sapientiæ quā stultitiā. Quomodo dicitur, sapientes nos sumus, Confusi sunt sapientes; Et paulo post iterum, Confusi sunt quia abominatōnem fecerunt, quia imo confusione non sunt confusi & erubescere nescierunt. idcirco cadent inter corruentes, in tempore Visitationis sua corruens, dicit Dominus. Congregans congregabo eos, ait Dominus. Non est urva in vitibus, & non sunt ficus in ficulis. Q. d. hinc prima mali labes, hæc origo stultitiæ, Judicii, supplicii & malorum omnium, quod nullum ferant virtutis fructum, contēti sunt foliis & specie quadam externa quæ decipit homines, sed non Deum qui alios habet oculos, & qui fructum querit non folia. Quæ de re fusius etiā in 3. part. ubi de ficu infructuosa. Satis sit modo S. audire Gregorium quibus illos monitis mo-

neat aut monendos doceat qui sapiunt in externis, & in internis desipiunt; qui hoc unum bene agunt quod foris patet: & quod malè agunt ne foris pateat hoc unum curant. Penitent, inquit, humana iudicia quanta velocitate evolant, divina autem quanta immobilitate perdurant. Admonendi sunt ut in fine verum, menti oculos fiant: quia & humana laudū attestatio præterit, & superna sententia, quæ abscondita penetrat, ad retributionem perpetuam convalescit. Dum ergo occultam mala sua divini iudicii, recta autē sua humana oculis anteponunt: & sine teste est bonū quod publice faciunt, & non sine aeterno teste est quod latenter delinquunt. Culpas itaque suas occultando hominibus, virtutesque pandendo, & unde puniri debeant, abscondentes detegunt, & unde remunerari poterant, detegentes abscondunt. Quos rectè septuaginta deitas speciosa exterius sed morsuorum offibus plena interioris Veritas vocat, quia vitiorum mala intus contegunt, humani vero oculis quorundam demonstratione operum de solo foris insitiis colore blandiuntur. Admonendi itaque sunt ne quæ agunt recta despiciant, sed ea meritis melioris credant. Valde namque sua bona dijudicant qui ad eorum mercedem sufficere humanos favores putant. Cum enim pro recto opere laus transitoria queritur, aeterna retributione res digna, vili pretio vanum datur. De quo videlicet pretio percepto Veritas dicit: Amen dico vobis, receperunt mercedem suam. Admonendi sunt ut considerent, quia dum pravos se in oculis exhibent, ostendunt sequenda quæ fugiunt, clamans amanda quæ oderunt, VIVUNT POSTREMO ALIIS, ET SIBI MORIUNTUR,

FERIA QVARTA.

DE HIS QUÆ ALIENA SVNT AB OFFICIO, REPELLENDIS.

Homo, quis me constituit Iudicem, aut Divisorem super vos? Luc. 12.

VERITAS PRACTICA.

Nemo militans Deo implicat se negotiis secularibus 2. Tim. 2.

RATIO affertur ab eodem Apostolo cuius sunt illa verba: *Vs ei scilicet placeat cui se probavit* Id est, cui se probatum & fidelem servum obtulit: quod maxime dicitur de viris Ecclesiasticis,

de Religiosis, & aliis si qui sint qui se Deo propius addixerint, hoc est enim Deo militare, se in eius cultum ita impendere ut sicut miles totas est suo Duci, sic totus Deo sit, qui Deo militet qui se Deo servire singulariter profiteatur.

Sic autem inde formatur Ratio.

NEMO militans Deo est qui non ita constet se probatum & fidelem illi præbere servum & militem,

litam, ut nullus se implicet negotiis quibus ab hoc conatu retardetur.

Sed si negotiis secularibus se implicaret, retardaretur ab hoc conatu, nec se fidelem Deo probaret servum.

Nemo igitur militans Deo implicat se negotiis secularibus.

I. PUNCTUM.

HIC etiam consulto multa ex Evangelico textu prætermittuntur, quæ suis quæque locis opportunius, vel jam dicta vel post dicenda sunt, ubi de tolerandis adversis sermo recurret. Dum verò de his ageret Dominus, ait *Ei quidam de turba: Magister, dic fratri tuo ut dividat mecum hereditatem. At ille dixit ei: Homo, quæ me constituit tuâicem, aut Divisorem super v. s. id est, in tali negotio quod mihi offers decidendum, seu in re vestra temporali de qua disceptatis: Non sum ego missus ut de istis cognoscam & iudicem. Bene terrena declinat, inquit S. Ambrosius, qui propter divina descendat nec Iudex dignatur esse litium, & arbiter facultatum, vivorum habens mortuorumque iudicium, arbitriumque meritum: Et paucis interjectis, unde non immerito refutatur hic frater, qui de spem nationem cælestium gestabat corruptibilibus occupare. Cui conformiter S. Augustinus: Petebat homo hic mediam hereditatem in terra, Dominus offerebat totam in celo, plus Dominus dabat quàm ille postulabat.*

Luculentum hic itaque Dominus exemplum nobis statuit ut quicumque se arctius Deo addixissent, alienis à sua professione negotiis non se ullo modo sinerent implicari. Quod expresse Apostolus, & ad Præciticam Veritatem accommodatissimè, sic omnibus commendatum reliquit: *Nemo militans Deo implicat se negotiis secularibus, ut ei placeat cui se probaverit; q. d. quod modo perpendendum attentius proponitur: Nemo est Mortalium qui vel cuiquam Domino vel ipsi Deo sese totum addixerit, ac velut servum aut militem relicta aliis omnibus se in ejus mancipium consecravit, qui non simul omni modo conetur illi placere, illi se probare, illi se fidelem & probatum exhibere. Cur enim se illi tradidisset nisi hoc intendere: vel quomodo diceretur se illi tradidisse nisi animum, nisi affectum, nisi conatum, nisi omnia sua sic eò velle referre; ut quod incæpit pergeret, quod proficeretur efficeret, & uno verbo quod agit hoc ageret: nam esse Dei & placere Deo jam arctè simul coherent ut non sis Dei nisi*

Deo placeas, nec Deo placeas nisi totus illius sis. *Qui me misit mecum est, aiebat Christus Dominus, & non reliquit me solum, quia quæ placita sunt ei, facio semper. Hoc quasi vinculum individuae nostræ societatis & unitatis est, quia non aliqua tantum sed omnia, non aliquo duntaxat loco vel tempore, sed semper & ubique, nec alia quam quæ ipsi placent facio. Quod & Apostolus se contendere, & nobis contendendum sæpe admonebat: 2. Cor. 5. Ideo, inquit, contendimus, siue absentes siue præsentis placere illi. Et rursum: An quare hominibus placere? Si adhuc hominibus placerem, Christi servum non essem: quasi hoc unum & idem esset, sicut dicebamus, non totum placere Christo, vel non totum ejus esse.*

Quod & alibi significanter exprimit, dum exhibenda Deo nostra vult corpora tanquam hostiam viventem, sanctam, Deo placentem: quasi Deo sacra & addicta, quæ si aliis usibus applicentur, profanentur. Et quasi hoc unum docuisset, vel ex omnibus retinendum vellet, *De cætero, inquit, rogamus vos & obsecramus in Domino Iesu ut quemadmodum accepistis à nobis quomodo oporteat vos ambulare & placere Deo, sic & ambuletis & abundetis magis. Hoc enim uno dicto cætera comprehenduntur omnia, Et qui aliud quærit quàm placere Deo, inquit S. Chrysostomus, ne cit quid sit placere Deo Expende vim hujus dicti.*

II. PUNCTUM.

SED qui se Deo sic addixisset, ut se Dei totum esse profiteretur, & se solum negotiis secularibus implicaret, non illi placeret, nec se probatum ac fidelem Deo servum exhiberet.

Primo, tametsi alia deessent rationes, hæc una sufficeret, quia sic est ejus voluntas, ut qui divina singulariter sectari velit, se ab humanis abstrahat, quantum humana feret conditio. Nā quibus hæc Apostoli verba magis conveniunt quàm istis bonis viris? *Quis consensus templo Dei cum idolis? Vos enim estis templum Dei vivi, sicut dicit Dominus: quoniam inhabitabo in illis, & inambulabo inter eos, & ero illorum Deus, & spererunt mihi populus. Propter quod exite de medio eorum & separamini, & immundum ne tetigeritis.*

Deinde, sic ipsa exigit vel sacerdotalis dignitas, vel Religiosa professio, ne retentis ullis violentur curis aut negotiis, quæ sic animum implicat ut jam non Divinus non Cælestis, non Spiritualis & Sacer homo sit, sed totus terrenus, luteus, inquinatus, aut certe longè alius quàm sacrum e-

jus

Eccl'f. 26. jus exigat institutum. Nam verè id à Sapiente dictum, Difficile exiit negotians à negligentia.

Tertio, cum cuncta Deus sapientissime suis ponderibus, numeris, & mensuris digesserit, ut suo quæq; starent in ordine, quid ei potest esse magis inivum quàm quod est magis inordinatū? Et quid potest esse magis inordinatum quàm si profani sacris se immisceant, vel sacri se profanis implicent? Nonne audivisti quàm odiose ac perperam ausus aliquando fuisset Rex Ozias incensum adolere Deo, quàmq; graviter Sacerdos illi oblitens dixerit, Non est tui officii Ozia ut adleas in ensam Domino, sed Sacerdotum qui consueverunt ad hujusmodi ministerium: egredere de sacrario, ne contempseris, quia non reputabitur tibi in gloriam hoc à Domino Deo, Statimq; orta est lepra in frons ejus coram Sacerdotibus, qua nunquam plaga sanatus est. At Tu vero Sacerdos, Tu vel Religiose vel Ecclesiastice qui secularibus vacas negotiis, cur non idem tibi dicatur, non est tui officii ut his te implices, sed Regum, sed ministrorum eius, sed secularium.

1. Par. 26.

Certe S. Hieronymus instituens Clericū, hoc ei primum tanquam officii & status maximè proprium repræsentat; interpretatur, inquit, vocabulum suum, & nominis definitione prolata, nititur esse quod dicitur: si enim x̄n̄goc græcè, fors latinè appellatur; propterea vocantur Clerici, vel quia de sorte sunt Domini, vel quia ipse Dominus fors, id est pars, clericorum est. Qui autem vel ipse pars Domini est, vel Dominum partem habet, talem se exhibere debet, ut & ipse possideat Dominum, & possideatur à Domino. Qui Dominum possidet, & cū Propheta dicit: Pars mea Dominus: nihil extra Dominum habere potest, quod si quippiam aliud habuerit præter Dominum, pars ejus non erit Dominus; verbi gratia; si aurum, si argentum, si possessiones, si varram supellectilem, cum istis partibus, Dominus pars ejus fieri non dignabitur. Si autem ego pars Domini sum, & funiculus hereditatis ejus nec accipio partem inter cetera tribus, sed, quasi Levita, & Sacerdos, virgo de decima, & altari serviens, altari oblatione sustentor: habens villum, & vestitum, hū contentus ero, & nudam crucem nudus sequar. Obscuro itaq; te, & repetens, iterumque iterumq; monebo, ne officium clericatus genus antiqua militia putes, id est, ne luera sæculi in Christi quaras militia; ne plus habeas, quàm quando clericus esse coepisti, & dicatur tibi: Clericorum non proderunt eis. Nonnulli enim sunt ditiores Monachi, quàm fuerant seculares, & Clerici, qui possideant opes sub Christo paupere, quas sub locuplete & fal-

L. 2. Ep 12. ad Nepot.

Pf. 15.

Pf. 104.

Hier. 12.

lace diabolo non habuerant: ut suffiret eos Ecclesia divites, quos mundus tenuit ante mendicos. Mendiculas tuam pauperes, & peregrini, & cum illis Christus convivia novavit. Negotiatorem clericum & ex inope divitem, & ignobili gloriosum, quasi quandam pestem fuge.

1. Cor. 15.

De Religiosis autem sic brevius sed non minus efficaciter S. Basilus: Nisi ab ea nos qua ex sanguine necessitudine nobiscum intercedit, conjunctione omnino alienaverimus, & à familiari congressu secularium, ac mentū habitū in aliū velut mundum transmigraverimus, nullo modo scopum animi attingemus. Et idem alibi sæpius: illud autem, inquit, quempiam visere vel conparunguntur vel amicitia causa, alienum est à nostra professione.

Reg. 5. 11. 13. et sequi. disp.

Reg. 31. a. brev.

Quæ verba expendens Franciscus Suarez, Duo, inquit, motiva posuit quæ inter merè humana videtur potiora beneficiis: & nihilominus aliud aliter postulat, ut talis alicui religio statui sit consentaneus: qui scilicet status eum sit supernaturalis & ordinatus ad perfectionem Charitatis Dei principaliter, & proximi, secundariò; debent præcedere illi, si statui consentanea, aut ex visus obiecti tendent in hujusmodi finem, aut ex intentione operantis ad illum elevata. Et propterea Basilus non dixit esse malum visitare cognatos vel amicos hoc solo titulo, sed dixit esse alienum à religio instituto, q. d. posse id quidem facere seculares, sed non religiosum, quia non decet, quia non placet Deo, quia non se probaret fidelem ejus servum.

T. 4. de Et.

l. 7. Tra. 10. l. 1. p. 6.

l. 10. p. 6.

III. PUNCTUM.

NEMO igitur militans Deo implicat se negotiis secularibus, ut ei placeat cui se probavit. Nam se hoc ipso prævaricatorem constitueret, & secum ipse pugnet, volendo simul & unum atque idem nolendo, cum militare Deo nil sit aliud quàm se illi gnævum probare servum, sese autem secularibus implicare negotiis nihil aliud quàm se talem non probare servum: Unde Apostoli, non est equum, inquebant, nos derelinquere Verbum Dei, & ministrare mensis. Quid est ministrare mensis: non erat certe negotium sæculare, sed totum piū ac religioſum, nempe vel sacra intelligitur Eucharistia quam ministrabant, vel cōmune illud convivium quod Agape, id est, Charitas dicebatur, in signum scilicet mutue charitatis & benevolentie; quo ministerio quid erat æquius: quid religiosius? quia tamen impediēbat aliud quod erat ipsis à Domino præsertim

Aff. 6.

com.

commendatum, recte inquit, non est æquum nos derelinquere quod est præcipuum nostri caput officij. Licet aliud sit in se bonum & valde bonum, sed tamen non æquè bonum quia non est æquè commendatum. Tu verò serve Dei cujus est vel prædicare Verbum Dei, vel legere, vel meditari, vel quodpiam pietatis affine opus exercere in domo Domini, quid dices in tuis illis negotiis quibus te implicat? Nonne saltem videas quam esset æquius dicere, non est æquum nobis derelinquere opus Dei & secularibus vacare negotiis. Quid sunt enim ista negotia si comparentur cum Sacramento administrandis quæ tamen ministrare desinebant Apostoli, ne desinerent ministrare Verbum Dei.

Sic cum paulò post Spiritus S. jussisset Apostolis ut segregarent sibi Saulum & Barnabam in opus ad quod assumptisset eos, cavebant hi duo diligenter Operarij ne quid aliud ab illo munere quantumvis pium susceperant, unde illorum unus, non enim misit me Christus baptizare, sed evangelizare: quasi diceret, tunc tibi bonum est opus baptizare, non est tamen meum opus, segregatus sum ab hoc opere in aliud, nec me alteri ausum implicare negotio, quam cui à Domino sum destinatus. O Verbi efficaciam, segregatus: si hanc Religiosus attenderet qui non minus est in suo statu segregatus à negotiis secularibus quam S. Apostolus à baptismo conferendo!

Nec dicas, esse interdum prudentiæ, charitatis & cuiusdam pie Justitiæ sese proximorum negotiis impendere, nam hoc poterant respondere Apostoli, hoc & ipse Dominus rogatus à fratre de dividendo suo patrimonio poterat sibi proponere, quo ad componendam litem inclinaretur. Quid enim æquius videbatur quam duos litigantes adunare fratres? Quid optabilius quam sic illos & univertam parentelam sibi demereri? Quid magis divino simile quam pacificare discordes? Et tamen Christus noluit, nec talem prudentiam aut charitatem aut pietatem exercuit, quia non ita sibi convenire judicabat, & ita nobis esse volebat exemplo ut quæ nobis minime convenirent licet pia, licet sancta, minime tamen auderemus: neque inde propterea nobis quidquam deperiret, sicut neque propterea cessaremus à bono, quin potius & ipsa cessatio nobis in bonum cederet, & aliud interim præstantius

quod nostrum esset agere, dum ageremus, maximam apud Deum & homines gratiam colligeremus.

Sic Christus Dominus non hic omisit pium opus, non omnino negavit quod rogabatur, dixit & fecit quod fraternam litem posset dirimere non quo illi quidem modo expectabant, non quasi divisor aut Judex laicus, non seculari modo & sensu; sed spiritali, sed Evangelico sed Divino qualem ipsum decebat Christum: *Videte*, inquit illis, & cavete ab omni avaritia, quia non in abundantia cuiusquam vita estis ex his quæ possidet: quasi aperte diceret, quando id quod vultis efficerem, non propterea viveretis felicius, nam vitam felicem non facit rerum abundantia: docebo vos autem modum vitæ facilius & felicius traducendæ, revocate animam ab inordinato rerum affectu, tunc nulla inter vos erit dissensio, & multa pace fruemini. Tum adiecit similitudinem aptissimam de qua est sequens crastina consideratio; nec dubium quin eis simul gratiam contulerit quæ id possent, si vellent, quod monebat efficere.

Hoc est scilicet militare Deo, hoc est non implicari negotiis secularibus, hoc est placere ei cui te probaveris, hoc est quod probati faciunt operarij & quod probabiles illos facit & inconfutibiles, sicut monebat Apostolus: *Solicite curate ipsum probabilem exhibere Deo, operarium inconfutibilem, recte tractantem verbum Veritatis: 2. Tim. 2. profana autem & vaniloquia devota. Quasi diceret, in hoc vel maxime te qualem esse hortor exhibebis si profana devotes & vaniloquia, quod & ante pridem Dominus per Prophetam edixerat: Si separaveris pretiosum à vile, quasi os mesum erit: convertentur ipsi ad te, & tu non converteris ad eos. Vide sine quantum intersit inter te convertentem secularis, aut te ad eos convertum, & ab eis pervertum ac factum secularis?*

Vide in 2. parte, Fer. 3. oct. Ascensionis ubi hæc Veritas exhibetur.

Sic internis externa sunt temperanda, ut neutrum eorum importunè, & utrumque opportune sibi cedat.